

Gerda Uusitalo funderar

Det samlas pengar till cancerforskningen. De pengarna behövs.
Jag tror att man inte riktigt förstår vad cancer är, så länge den är hos grannen.
Man säger kanske ”O, vad gräsligt”, men det säger inte mer än vilket ord som helst, till exempel dans eller död.

Jag hade en pappa som var stor och stark, som en björn, styrkan och hälsan själv.
Han grävde för hand hela källardelen till vårt hem, två meter djup, sex meter bred, tio meter lång. Med bara sin kroppskraft knuffade han ut en traktor med stora järnhjul från garaget. Den startades nämligen med en vevanordning, men den fungerade inte.
Han körde timmerstockar ensam med häst, lastade stockarna genom att rulla dem över sin mage.

Det var på ett av de arbetspassen han hamnade under ett lass som rasade på hans fot.
Men med sin styrka i armarna kunde han dra sig fram därifrån, dra sig fram till hästen och med kniven skära av tömmarna så att hästen inte skulle strypas. Hästen var så klok, den gick ner så att pappa kom upp på ryggen och kunde söka sig till folk för vidare transport till Gällivare.

Från Gällivare åkte han hem med buss, han var nygipsad och frös mycket om benet. En präst gav sin rock som skydd.
Då fanns det ingen sjukpenning, år 1954. Hur man klarade sig är en gåta. Veden tog slut, det fanns ingen hjälp som kunde skaffa hem mer. Men det fanns goda hjälpsamma människor.
En lastbilsåkare kom med ett helt billass färdigkapad ved som han skänkte till oss.
Då, när det var fattigt, var folk mer beroende av varandra. Man hjälptes åt, brydde sig om varandra.

Jag beundrade alltid pappa för hans enorma styrka, var stolt över att ha en stark pappa.
Jag trodde inte att någon skulle rå sig på hans fysik.
Men det kom en som var starkare. Cancern. Den tog tag i pappas starka och muskulösa kropp, tog den med näbbar och klor med sig.
Hela pappa försvann, hela hans identitet försvann. Han sörjde själv, vi sörjde honom levande.
När döden kom var det en lättnad att pappa inte behövde lida mer, men än idag, många år efter hans bortgång, finns där en stor saknad och tomhet.

Det finns inget värre helvete för den drabbade och dess anhöriga än cancern.
Den som själv är drabbad eller är anhörig till en cancersjuk vill jag rekommendera att läsa Elsa Bohlins bok Patient, där hon med inlevelse berättar om sin bröstcancer.
Hon säger bland annat att man bör leva på det viset som man vill bli ihågkommen efter sin död.